

ПРОЛЪТНА РАДОСТЪ

Залисани въ играта „на гърне“ — махаленчетата не видѣха: ни разхвъркалитѣ се лястовици, засновали току надъ земята да ловятъ мушици; нито забелязаха черния облакъ, който изви отъ къмъ Голѣмата рѣка. И чакъ когато рѣдка градушка затрака по керемидени покриви, всички се развикаха:

— Градъ! Градъ! Градъ!

Прикриха се подъ широка стрѣха и ококориха очи, да гледатъ градушката.

— Какъвъ тъменъ облакъ! — обади се едно рошоглавче.

— Отидоха нивята! — добави друго.

— Засилва се! — възкликна трето.

— Не бойте се, бе! — Ей сега ще престане! — насърдчи ги друго.

— Ще престане, ама да излѣзе буля Иваница и забие брадвата въ земята.

— Ама и соль да турне...

Градушката се засилваше. Отъ изсъхналата земя се вдигаше прахъ на облакъ. Замириса на колендро.

По чардацитѣ се насъбраха жени и мъже. Тѣ тръпнѣха, че градушката се засилва.